

широко и дръзко. Сравнете каква е била любовта в поезията ни преди нея, за да видите освободителната роля на нейната поезия. Тя извоюва автономността и правото на жената преди да има някакъв законопроект за това. След нея българската жена можеше да влезе в Парламента. ²⁵

На него, вдъхновено поощрил таланта ѝ, Багряна посвещава едно от най-емблематичните си стихотворения – „Моята песен”. Поводът на пръв поглед е съвсем обикновен – когато прочита стихотворението, Вл. Василев много го харесва и поетесата му го посвещава. Но в това има нещо дълбоко показателно. Естетът, обърнат към универсалното, към общочовешкото в изкуството, харесва особено „Моята песен“, съкровената песен на Багряна за Родината, където нейният образ е обобщен, трагично синтезиран в географски, исторически и духовен план, а преплитането на трагизъм и витализъм и извеждането им в художествената тъкан на творбата сближават внушенията на Багряна с платната на Иван Милев и с музиката на Панчо Владигеров, за да се извлекат не само сакрализираните белези на родното, а да се стигне до дълбините на народностното светоусещане. Сред останалите си песни поетесата откроява именно тази като своя и я нарича „Моята песен“. В тази полифонично звучаща творба едно от внушенията е трагичната историческа потиснатост на българина и поривът-копнеж към жадуваната „безкрайна пътека на свободата“ („да стигнем небето, да стигнем чайките волни!“). Вл. Василев навярно е усетил това дълбоко проникване, сливане на родно и универсално – същностен белег на голямото изкуство. В този смисъл посвещението не е случайно.

В архива на Вл. Василев, който е известно, че може да не е пълен, са запазени четири книги на Багряна, подарени му с нейно посвещение. Всяко от тях акцентува на приятел-